

Forord

Som tegneserienørd har jeg naturligvis altid vidst, hvem Rune T. Kidde var. Jeg så også godt, at han fik en profil på Facebook for nogle år siden, men jeg ville ikke tilføje ham som ven, for jeg kendte ham jo ikke privat, men var bare én af hans mange fans.

Så en dag tilføjede Rune mig som ven, og det blev begyndelsen på et intenst og fint venskab, der desværre sluttede alt for tidligt.

I november 2011 udkom min SMS-roman “Hej søde” på forlaget SMSpress. Historien var baseret på en ægte sms-korrespondance, hvor man som læser ville modtage SMS’er fra hovedpersonerne over en periode på et år.

Rune “likede” “Hej søde”s fanside på Facebook, og det så min forlægger, Kim Baasch, som bad mig spørge Rune, om han havde lyst til at skrive en SMS-historie til forlaget.

Den 25. oktober 2011 svarede Rune: *“Det kunne da bestemt være sjovt at skrive en SMS-novelle, men jeg har nok den lille ulempe, at jeg så godt som aldrig bruger hverken mobil eller SMS. Har jeg mulighed for at læse din SMS-udgivelse som mail, eller kunne vi måske lave et eller andet i fællesskab? Aner ikke, om jeg egner mig til genren, men den er da i det mindste ny på markedet og ganske sjov! :0)”*

Jeg sendte manuskriptet til Rune, og vi begyndte at skrive en del sammen. Med jævne mellemrum berørte vi emnet om et fælles SMS-projekt, men først i november 2012 fik vi gjort alvor af sagen.

Mit forslag var, at vi skrev et eventyr baseret på hans ækle af slagsen, men den 15. november 2012 skrev Rune til mig: *“Jeg er ikke så glad for Ækle Æventyr-vinklen på en udvekslings-roman. Ville meget hellere lade den vokse frem i den form, den selv ønsker at have, så ingen af os kender slutresultatet på forhånd. Det vil gøre det mere spændende og levende. Du er velkommen til at starte, i en sjov eventyrstil, men så vil jeg gerne have lov til at svare uden overhovedet at være forpligtet til at blive i stilen! :0) Jeg tror, det kunne give projektet en interessant spændvidde.”*

Sent samme aften skrev jeg første kapitel i vores fælles historie. Jeg lagde op til en kærlighedshistorie/romance, og jeg var næsten helt forelsket i den hovedperson, som jeg lige havde opdigtet. Dagen efter lå der imidlertid et svar fra Rune, som ødelagde alt, hvad jeg havde opbygget i fantasien. Jeg var dybt overrasket og faktisk ret sur, for jeg havde levet mig så meget ind i min hovedpersons liv, at jeg faktisk tog svaret lidt personligt. Mit næste svar var da også temmelig afvisende og halvfornærmet.

Jeg fandt hurtigt ud af, at jeg ikke kunne tænke ret langt frem i vores historie, for skrev jeg i øst, så svarede Rune i vest. Hans næste træk var altid uforudsigeligt, og det var virkelig irriterende. Hans mærkelige svar resulterede i, at jeg ofte måtte grunde længe over mit næste træk. Nogle gange fik jeg dog givet igen, så også Rune måtte tænke.

Efter ganske få brevvekslinger skrev Rune for øvrigt følgende til mig: *“Spekulerede i øvrigt på, om vi skulle døbe bogen om til en mail-korrespondance. Kan man overhovedet sende så lange SMS'er, som dem vi har sendt??”* Rune havde ret. Afsnittene var for lange til at kunne være SMS'er, og derfor endte bogen med at blive en mail-korrespondance. Det var naturligt at tilbyde manu-

skriptet til Modtryk, da forlaget har udgivet en lang række af Runes bøger.

Rune og jeg skrev kapitlerne til hinanden på Facebook. De datoer og klokkeslæt, der er tilføjet til hvert kapitel, svarer til de tidspunkter, som kapitlerne blev afsendt på. Rune kunne godt finde på at skrive to-tre kapitler i træk og så sende dem samtidig eller med få minutters intervaller, hvilket man ser i brevvekslingen.

Både Rune og jeg havde vores egen idé om, hvordan historien skulle slutte. Da jeg skrev første afsnit, så var planen naturligvis, at Rune skulle skrive det sidste afsnit. Det nåede han desværre ikke. Kapitel 42 fra Runes hånd kom på hans fødselsdag den 27. september 2013 – ca. tre uger før hans død. I dagene efter hans død skrev jeg det 43. og allersidste kapitel.

Hvis Rune havde været her, så havde han med garanti ikke accepteret min slutning. Han havde muligvis godkendt den, men han havde lavet en uigenkaldeligt afsluttende slutning, for sådan var Rune. Han ville altid have det sidste ord. Runes slutning havde med garanti været både uforudsigelig, dybt overraskende og selvfølgelig genial.

For at illustrere, at slutningen på historien ikke er Runes slutning, så er der indsat en blank side mellem kapitel 42 og 43.

Valby, 2014.
Ida Holst

Kapitel 1

15/11/2012 22:52

Hej

Jeg så dig til koncerten her til aften. Du sad helt til højre. Jeg sad til venstre forrest – lige ved violinisten. Det var mig i den grønne kjole. Du har været i vores hjem tidligere, men jeg har ikke rigtig bemærket dig før i aften. Min søster Agnete taler ellers altid så varmt om dig.

I pausen gav du dit visitkort til ham, der sad bagved. Jeg er så dårlig til navne, så jeg kan ikke huske, hvad han hedder. Men han er vist kendt. Da du gav ham dit kort, tabte du et andet på gulvet. Ingen bemærkede det.

Da musikken gik i gang igen, kunne jeg ikke koncentrere mig. Jeg så hele tiden på dit visitkort, der lå dér på gulvet. Jeg var så bange for, at nogen tog det, for så ville jeg jo ikke kunne skrive til dig, som jeg tillader mig at gøre nu.

Er det forkert at skrive? Ved du, hvem jeg er?

Ærbødigst

Adelaide

Kapitel 2

16/11/2012 17:46

Kære Adelaide

Jeg er utroligt taknemmelig for, at De skriver til mig. Det var mit sidste visitkort, og jeg ser så nødig, at noget går til spilde. Jeg er desværre så distræt. Husker, at koncerten var med et af de tre store B'er, Bach, Beethoven eller Buxtehude, men har desværre glemt hvem af d'herrer, der stod på aftenens program.

Har med skam at melde også glemt Deres søster. Var det muligvis hende, der arbejdede hos mig 17 år i Paris som stuepige?

Jeg har naturligvis øjeblikkeligt sendt min chauffør over efter visitkortet. Vær venlig at oplyse mig om Deres adresse, Rolls Roycen er på vej ud gennem alléen, hvis han da ikke har taget min gamle Lloyd.

Med højagtelse

Jean Paul

Kapitel 3

16/11/2012 20:06

Kære Jean Paul

Tak for Deres hurtige svar. Jeg er glad for at kunne meddele, at Deres visitkort er i gode hænder. De vil uden problemer kunne give det videre, til hvem De ønsker. Ingen pletter eller bøjede hjørner vidner om, at det for en kort stund har været i en andens besiddelse.

Deres chauffør kan afhente visitkortet i min faders hjem på følgende adresse:

Friederikesdal Gods, Lolland

Jeg vil sørge for at overrække ham det personligt.

Hvad min søster angår, så har hun nok været i Paris, men aldrig som stuepige.

Koncerten i går aftes var Violinkoncert opus 77 af Johannes Brahms.

Ærbødigst

Adelaide

Kapitel 4

17/11/2012 15:46

Hey Addi

Den gamle klovn Jean Paul er min far. Han har mos på modtageren. Kuk i låget. Kan ikke huske en skid. Tjekker lige op på hans beskeder. Det var sgu mig, han gav sit visitkort, til den der hylekoncert, selv om vi har boet sammen i 30 år på vores bilkirkegård her nordøst for Aalborg. Min mor er død. Glem det der åndssvage kort, du har hugget. Vi skulle have været på Jensens Bøfhus, men så gik den gamle nar galt i byen. Forretningen går sløjt. Bilvragene hober sig op. Lortet ruster. Kan du ikke sende nogen kontanter? Det ville være skidefedt. Den gamle er på vej. Jeg smutter.

Jan